

Радмилин књижевни опус чине претежно песме за децу, али и за одрасле, приче за децу и одрасле, путописи, лирски записи, књижевни прикази и афоризми. Објављене су јој пет збирки песама за децу: „Баш је леп дечији свет“; „Бунило се мало а“; „Разиграна слова“; „Пусти ме да сањам“, двојац, у сарадњи са Љубисавом Грујићем Грујом и ова пета, „Дивно је небо дечије.“ Написала је и три химне посвећене њеној Основној школи и Библиотеци у Малом Црнићу као и Музичкој школи у Пожаревцу.

Важно је напоменути да су због мелодичности и ритмичности многе Радмилине песме погодне за компоновање и певање. То је први уочио и оденуо их у музичко рухо њен син, Давид Зорић, компонујући музику за десетак песама за децу. Тако се заједничким трудом песма Дивно је небо дечије нашла на Међународном Ђурђевданском фестивалу дечије песме у Бањалуци, 2019. г. и по одлуци жирија освојила прву награду за најбољи текст а треће место за интерпретацију према гласовима публике. С обзиром да Радмила има и сликарски дар своје књиге претежно сама илуструје. Њени радови су објављивани у разним часописима, новинама и зборницима; награђивани на књижевним конкурсима. Чита их на њиховим скуповима и у сусретима са децом у школама и предшколским установама. Члан је Удружења књижевника Србије.

Радмила Зорић рођена је 4.7.1948. године у Великом Црнићу, општина Мало Црниће, где је завршила основну школу, потом гимназију у Пожаревцу, а у Београду, на Вишој педагошкој школи, стекла је звање наставника српског језика и књижевности.

Одмах по дипломирању, 1969. године, запошљава се у струци и ради по разним местима БиХ а најдуже у Бихаћу, где је живела са породицом. Ратна 1992. година враћа је у завичај и стицајем срећних околности наставља наставнички посао у Основној школи у Малом Црнићу, где је некад била ђак, са допуном часова у Смољинцу. По одласку у пензију почиње активније да се бави књижевним радом, цртањем и сликањем. По наговору ђака и пријатеља почиње да објављује своје прве књиге, Пише још од студенских дана, али само за своју душу, више чита, без амбиције за штампањем властитих књига. Њени рукописи из тог периода остали су у ратом захваћаном граду.

Радмила Зорић

ДИВНО ЈЕ НЕБО ДЕЧИЈЕ

2020.

Радмила Зорић

ДИВНО ЈЕ НЕБО ДЕЧИЈЕ

*Избор песама из претходних
збирки и нове песме*

2020.

**„ ЗА СВЕ ШТО ЈЕ ДОБРО У МЕНИ,
ДУГУЈЕМ КЊИГАМА ”**

Максим Горки

Химну
Храм културе и знања
посвећујем Библиотеци
„Србољуб Митић“ у Малом Црнићу
у којој се распламсавала моја
љубав према књизи

ХРАМ КУЛТУРЕ И ЗНАЊА

Сред Црнића Малог
у топли загрљај чека:
општина, школа, вртић,
црква и библиотека.

Библиотека „Србољуб Митић”
с именом песничког дива,
учи нас како се с књигом
дружи и ужива.

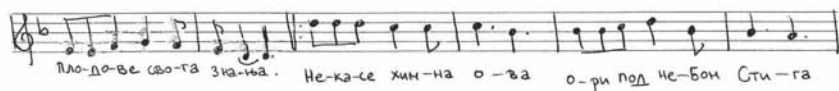
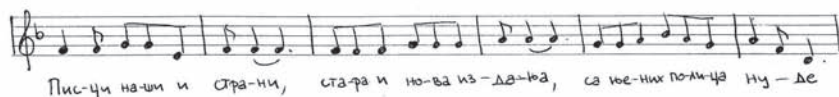
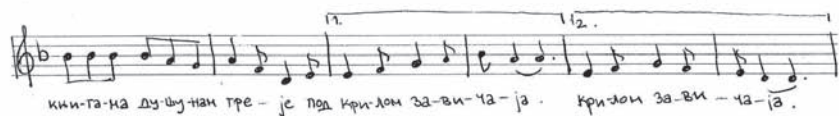
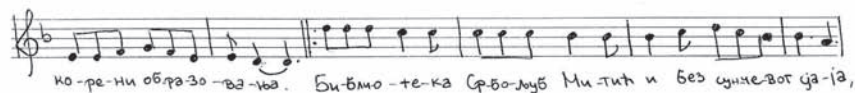
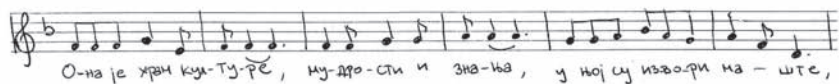
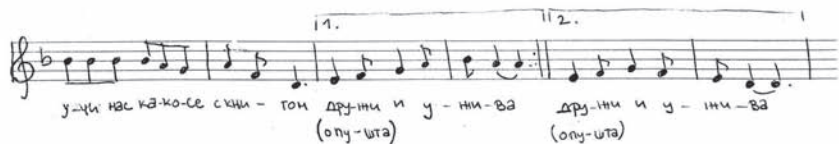
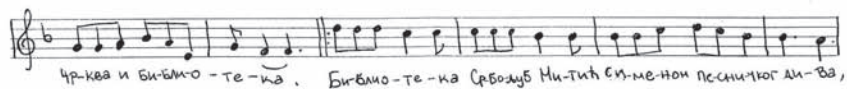
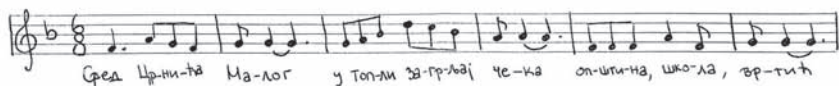
Она је храм културе,
мудрости и знања,
у њој су извори маште,
корени образовања.

Библиотека „Србољуб Митић”
и без сунчевог сјаја,
књигама душу нам греје
под крилом завичаја.

Писци наши и страни,
стара и нова издања,
са њених полица нуде
плодове свога знања.

Нека се химна ова
ори под небом Стига;
и песмом поруку носи
колико је вредна књига.

Хран културе и знања

Анастасија Војводић

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

Драга децо, као мисао водиља за ову књигу послужила ми је реченица руског писца Максима Горког: „За све што је добро у мени, дугујем књигама”.

Осећам потребу да вам ову мисао мало појасним.

Сем битних чиниоца који утичу на формирање наше личности: породица, школа, друштво, животна средина... важно место заузимају и књиге. Оне су непресушни извори са којих нападамо и крепимо душу.

Читајући их креирамо сопствени свет из маште; упознајемо нове пределе, државе и народе; путујемо у минуле векове; проширујемо своје видике; упознајемо људске карактере и нарави; изграђујемо сопствени језик и стил... Уз књиге одмеравамо своје жеље и могућности, оне су добри путокази на нашој животној стази.

Књиге су дале смернице и мојој будућности. Без њих не бих никад постала наставник српског језика, нити песник за децу...

Зато вам препоручујем, драга децо, да упркос развоју технологије и ваше преокупираности садржајима из рачунара и мобилних телефона, више из забаве, него из потребе, не занемарите књиге! Оне су највеће ризнице знања, наше очи и прозор у свет.

КЊИГА

Књиге су кочежићи
пуни блага,
чији су клучићи
доступни свима.

Колико ћемо
блага узети
зависи да ли нас
књига занима.

Неко ће стално
да га отвара,
згртаће благо
до самог дна,
јер сваки човек
више вреди,
кад више чита
и више зна.

БАШ ЈЕ ЛЕП
ДЕЧИЈИ СВЕТ

СРБ.
Трела из рибоску
Z. Veresky

ДЕЦА СУ ЉУБАВ НАЈВЕЋА

Деца су љубав највећа
од дана када се роде
и када мало порасту,
па их за ручицу воде.

Деца су љубав већа
и од маме и тате,
већа од солитера
и од циновске палате.

И кад деца одрасту
љубав према њима траје,
прерасте снежне Алпе,
надрасте Хималаје.

Деца су благо највеће
скривено у дну срца,
због њих и суза кане
и срце радосно закуца.

Семе љубави најлепше
проклија у детету,
зато децом треба
преплавити планету.

ДЕЧИЈА ПЛАНЕТА

На дечију планету одлутам често,
некада дању, некада ноћу,
она је једно дивно место
што блажи тугу, лечи самоћу.

Дала бих све на овом свету
да се преселим на дечију планету.

На дечијој планети смехом се лечи,
бришу се сузе и бриге
од игре и песме планета јечи,
али се и радо читају књиге.

Зато молим дечији свет
да ми резервише један лет.

Учењем се стичу знања нова
проблеми решавају без дилеме
брже се долази до жељених снова
и лепо се дружи у слободно време.

Ево ме, већ планетом кружим,
само да се са вама дружим.

Ту су још деца сасвим мала,
која не знају за школске бриге,
али уз бајке и успаванке,
ослушну прве звуке књиге!

Зато брзином светлости нижем
стихове нове у својој глави
и док на дечију планету стижем
у сваком звездеца зрнце љубави.

ВАЖНИ СУ И МАМА И ТАТА

На свет ме донела мама,
млеком ме дојила да будем снажан,
мајке су деци веома битне,
али ни тата није мање важан.

Тата је ту да нас штити,
од невоља разних да нас брани,
да нам савете мудре подели
и да нас гладне хлебом нахрани.

А кад нас неки грубијан,
као у шали малко премлати
батине одмах мање заболе
кад запретимо: “Рећи ћу тати!”

Ако је кућа, кажу, на мами,
онда је стуб главни тата,
осећам како сам храбрији и јачи,
када он уђе на кућна врата.

Да би детињство било срећно,
да се будућност лепше смеши
потребна су родитеља оба
да сваки проблем лакше се реши.

БАШТА ЦВЕТНА

Школо моја, башто цветна,
у теби сам увек сретна,
у теби к'о цвет до цвета
седи дете до детета.

Нигде нема лепше баште
саткане од дечје маште;
и другарства које ниче
док се прво слово сриче.

Цвета знање у пролеће
к'о најлепше мајско цвеће,
и зими, док снег веје,
знање може да се сеје.

Само лети, као птићи
одлете нам сви цветићи,
а у јесен, опет, зна се,
целу школу нам украсе.

Наставници, к'о вртлари,
брину се о сваком цвету
да би знање процветало
као цвеће-у детету!

МОЈИМ БИВШИМ ЂАЦИМА

На мом дугом просветарском путу
многи ђаци оставише траг;
и бунтовник, и мали несташко-
- свако од њих мени беше драг.

Кад бисмо се сви у коло сплели,
био би то до бескраја круг,
планету би опасали целу
загрлили и север и југ.

Некима се и не сећам лика,
одавно су већ одрасли људи,
ал' се зато нађе ђачка слика
која брзо сећања пробуди.

Збунимо се при сусрету неком
траг младости са лица нестаје,
познамо се по осмеху меком
и очима што к'о звезде сјаје.

Неке срећем, још увек су ђаци:
средњошколци, ил' студенти вредни;
и радници са жуљем на шаџи;
службеници-стручњаци напредни.

Српски језик савладаше лако
колико им у животу треба.
Не знам само научи ли свако
да поштено зарађује хлеба?

ЂАКУ, ПРВАКУ!

Безбрижни дани
детињства раног
као муња пролете,
а онда школа
у топли загрљај
мами свако дете.

Најлепша торба
потом се бира,
шарене свеске
и нове књиге,
док у њима
скривено ћуте
и прве дечије бриге.

Шта ће лопта
да ради сама
док ђаци у школи
слова сричу?
Ко ће лутке да им обуче
док учитељица чита причу?

„Ко ли ће са мном
у клупи да седи,
мали се ђачић пита,
„да ли је учитељица
превише строга
кад учи првака да чита?“

„Не бој се, мали ђаче,
рећи ће учитељица свака,
„школа није тешка
за вреднога ђака.“

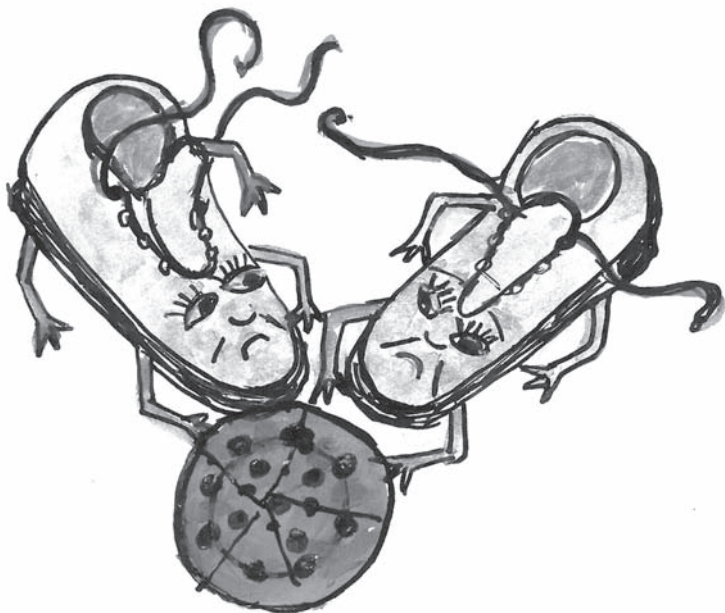
Зато не треба нико
школе да се боји,
она ђаку знање пружа,
она му будућност кроји.

Зато храбро,
мили мој ђаче,
упознај другаре нове
твоја ће лопта
још лепше да скаче
кад се вратиш из школе.

ТРЧАЛЕ СУ ПАТИКЕ

Трчале су патике
па се умориле,
селе су на под
да би се одмориле.
Ђонови их боле
па за милост моле,
нека чека мало
лопта испред школе.
Та фудбалска лопта
мени јасна није,
сва од среће скаче
кад је неко бије!

У 300 ВРТУ

У животињском царству
догодило се чудо,
то су гледала деца
и забављала се лудо.
Мобилни телефон
купио је слон
па зове жирафу
да дође на кафу.
Једна дивља коза
у ауту се воза,
крај ње седа вук,
тад настаде мук!
Лав се парком шеће,
бере лији цвеће.
Цео птичји свет,
вози тротинет!

Магарци у школу
иду 'место ђака,
наставу им држи
једна ружна сврака.
Рекли су и волу
да пође у школу,
он збацио ланац
и ставио ранац.
Чак и мајмун Ћита-
неку књигу чита!

У ЦВЕТНОМ ВРТУ

У цветноме врту
десило се чудо,
гледала су деца
и забављала се лудо.
Једна нежна ружа
испред куће села
заводнички гледа
испод белог вела.
Скоро је испросио
плави јоргован
на свадбу ће доћи
чак и баштован!
Тулипани сели
у кочије своје,
брзе вожње
они се не боје.
Зумбули плави
возићима круже,
да нарциси жути
њима се придруже.

Задња стиже
тета хризантема,
не знам што се
тако дуго спрема.
Бидермајер хитро
хвата бела рада
и она ће скоро
да постане млада.
Разви се коло
по врту целом,
поведоше
и младу у белом.
Плеше се валцер,
игра се коло,
цвет до цвета,
свуда наоколо.
Дошли су гости
из села и града,
на венчање креће
цветна парада.

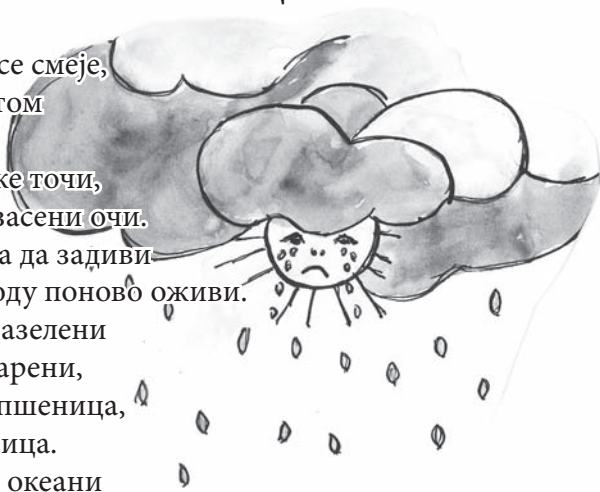
ВЕСЕЛА КИША

Како да киша буде весела
кад капље из мрачног небеског чела;
кад прекида веселе дечије игре
и свако жури кући да стигне.
Кад се рашире сви кишобрани,
разнобојни к'о тулипани,
тада и сива улица цела
постане шарена и весела.
Још кад окупа улице градске,
умије цвеће и дрвеће,
напоји жедна поља и њиве
и клонуле биљке нагло оживе.
Зар киша онда није весела
кад разведри уморна ратарска чела,
кад окупа село и град
и после жеге не тражиш хлад?!

ТУЖНО СУНЦЕ

Сви кажу-сунце се смеје,
јер својом топлотом
цео свет греје.
У слаповима зраке точи,
њима нам често засени очи.
Као чаробњак зна да задиви
кад уснулу природу поново оживи.
Па све олиста и зазелени
па се ливада зашарени,
златом заблиста пшеница,
долети птица селица.
Загреју се мора и океани
купаче многе плажа измами.

Ал' зна сунце и да претера
и да све нас у хлад отера,
да љупким биљкама погне главе
у жуто обоји влаи траве.

Онда се сунцу растуже очи
па почне вреле сузе да точи,
које се сливају низ наше тело
влаже нам одећу, косу и чело !

Потом се од стида за облак скрије
па почне хладне сузе да лије.
Потоцима оне потеку,
зачас направе набујалу реку.

Кад се исплачу тужне очи,
поново златасте зраке точи

ШАШАВА КОШАВА

Бесни кошава као шашава
пред собом све крши и ломи;
фијуче, дијуче, тешко ономе,
ко јој се са пута не склони!

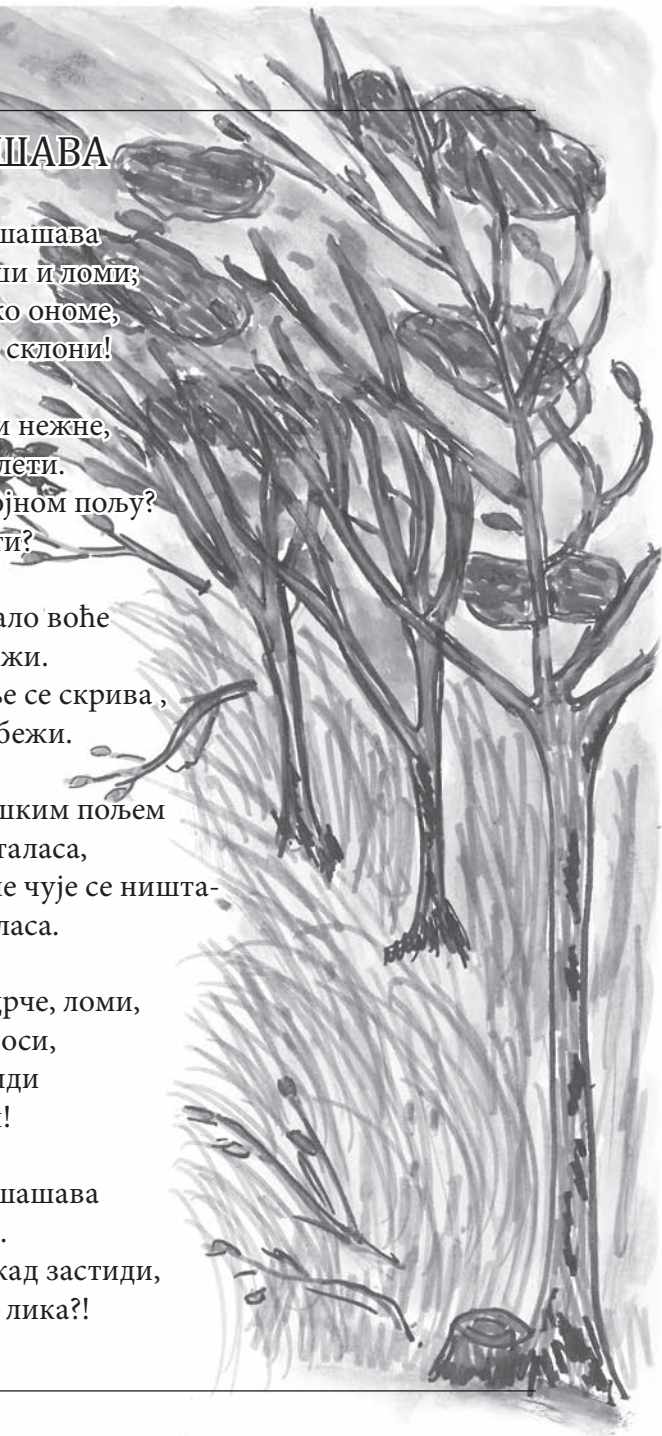
Јаучу гране, крхке и нежне,
лишће са птицама лети.
Зар је кошава на бојном пољу?
Коме се то она свети?

Полегли усеви, отпало воће
тужно по земљи лежи.
Све што може од ње се скрива,
у своје склониште бежи.

Бесни кошава Стишким пољем
пшеница к'о море таласа,
сем њеног фијука не чује се ништа-
-све је остало без гласа.

Котрља, ваља, тандрче, ломи,
свукуда смеће разноси,
чега се паметан стиди
тима се она поноси!

Бесни кошава као шашава
остаје тужна слика.
Да ли се, бар, понекад застиди,
свог ружног дела и лика?!

ЕКОЛОШКА ЗДРАВИЦА

Ако желиш бити здрав,
ако желиш живот дуг,
гимнастику стално ради
и оптрчи један круг.

Ако желиш сунце
да те дуго греје,
тражи друштво оног
ко се слатко смеје.

Ако желиш обрашчиће
од здравља румене,
ходај шумом чим се њене
крошње зазелене.

Са другаром подели
леп и тужан дан,
у друштву је лепше,
него кад си сам.

Ако желиш да удишеш
чист пријатан зрак,
у природи буди
док не падне мрак.

Што природу загађује,
побацај на смеће
и што више сади
цвеће и дрвеће.

Труди се да блиста
и село и град
зна се где се баца
смеће и отпад.

Да ти ваздух чист
не загади дим,
ти не пали свашта,
него буди фин !

ЗДРАВА ХРАНА ТРЕБА НАМА

За здраво срце и здраво тело,
веома је важно какво нам је јело.

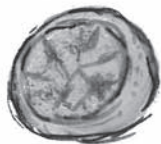

Да твој организам што спорије стари,
научи о храни неопходне ствари.

Да би се постигло оно што се хоће,
треба много јести разноврсно воће.

Да ти пестициди не загаде крв,
бирај само јабуку коју једе црв.

Бери свако воће и с највише гране:
крушке, брескве, кајсије, али и банане.

Па потражи јагоде, сочне и румене,
и најлепше гроздове за тебе и мене.

Када у свој јеловник успоставиш ред,
ту значајно место заузима мед.

Поврће је најлепше кад га гајиш сам
парадајз и паприку једи сваки дан.

Једи шаргарепу да те није стид,
да ти не би младом ослабио вид.

А кисели купус кад су зимски дани,
организам сваки од вируса брани.

Од белог лука просто се најеже,
па се на све стране бацили разбеже.

Да би деца била задовољна, сита
од црнога брашна баш је слатка пита.

Качамак са сиром, коме то не прија,
ни торта ми није, верујте, милија.

Да нам ни у старости не затреба лека,
свему треба додати још по шољу млека.

Зелена салата и коприве младе,
нека ти што чешће трпезу засладе.

Треба рибу јести и све месо бело
да ти буде здраво, а и витко тело.

Пасуљ и грашак, нек' нису по страни
и цвеклу придодај својој здравој храни.

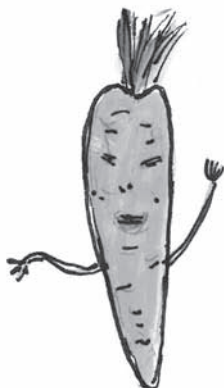

После доброг ручка, а и било када,
изузетно прија права лимунада.

И на крају томе треба да се дода,
организму сваком потребна је вода.

Од болести свако лакше се одбрани,
кад научи добро све о здравој храни.

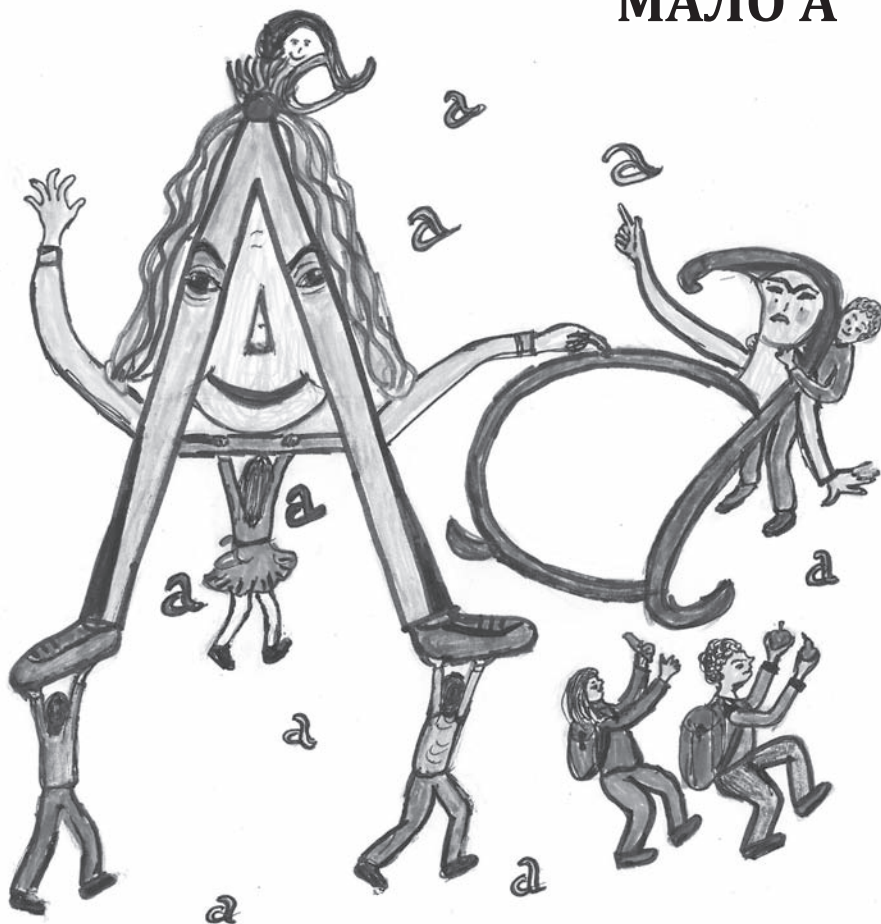
Дакле, треба јести од свега помало,
да се живи дуго, да се живи здраво.

Ја још много тога о исхрани знам,
шта те још занима ти научи сам.

БУНИЛО СЕ МАЛО А

БУНИЛО СЕ МАЛО а

Бунило се мало а
против свога имењака,
у буну се са њим дигла
још групаца малих ђака.

Љутило се мало а
што заувек оста мало,
што се не би бар некада
великим и оно звало.

Ил' да може да порасте
великоме бар до чела,
распита се брже-боље
од којих се расте јела.

Сажалише се прваци
па ужину с њим полове,
њему стомак само расте,
стидно погну главу доле.

Велико се кочопери,
дигло главу кроз два реда,
па онако са висине
бунтовника малог гледа.

То велико А је чудно,
нек' комплексе своје лечи,
зашто место заузима
само на почетку речи?

Мало а се стидно гурка
да пронађе своје место:
на почетку ил' на крају,
усред речи баш је често.

Мислили се мали ђаци,
наста збрка и у глави,
зашто се и усред реда
то велико слово јави?

Пише чак на тротоару
пред улазом наше школе
ко год прође гласно чита:
„Анђела и Алекса се воле“

Објашњење врло јасно
учитељица је дала
да властите именице
не подносе слова мала.

На почетку такве речи
велико се слово пише,
ако неко и погреша,
гумицом ће да избрише.

ВУЧКО И ЦРВЕНКАПИЦА

Кренуо вучић на далек пут,
под пазухом носећи јагњећи бут.
Два сата мрачном шумом путује
да посети баку која болује.
Похлепни син јој је наивно страдао,
ловцу се упоште није надао.
-Па он је ,Боже, за осуду сваку,
зар да прогута Црвенкапу
и њену јадну болесну баку?!
Одрекла би га се да је жив,
шта му је људски род крив!
Зар је родила сина крвника,
зар да се стиди његовог лика?!
Кренуо Вучко по мраку и блату
да каже баки да не жали тату,
сви који похлепно кидишу на људе,
нека им суде, нека им суде!
А онда нагло изрони из мрака,
сва раздрагана Црвенкапа.
Кад угледа њене раширене очи,
од великог страха у страну поскочи.
А кад ка њему испружи руке,
зној га обли од силне муке.
Па кад још велика уста отвори,
од страха Вучић једва говори:
- Немој да ме прогуташ,
ја нисам крив,
волим као и ти
да будем жив!
Црвенкапа гласно прасну у смех:

- Зар да на души носим грех?!
Не бих и да скапавам од глади,
тај длакави створ ми се ужасно гади.
срећан што је сачувао главу живу,
вук срамно подви репину сиву.
Да олакша својој души,
Црвенкапа га мало чупну за уши,
а за даљи срећан пут,
Вучко у задњицу доби шут.

Михаило Војиновић, V р.

БАКА С ФЕЈСБУКА

Распитивала се једна бака
да ли примају људе старе
да похађају и полагају
курсеве за рачунаре.

Одговор потврдан она доби.
„Јупи,“ повика, скочи од среће,
„за ову тајну,“ вели она,
„сазнати нико неће !“

Пажљиво слуша предавача,
као сунђер упија знање,
па убрзо са дипломом
крену кући на сурфање.

На фејсбуку профил стави
с лепом сликом из младости,
пријатеље нове стекла,
о милине, о радости !

Квргавим прстима по тастатури
као чекићем неспретно лупка,
спорим мислима преписку води,
нервозно ногама цупка.

У чуду се нашао деда,
брине га то ново стање,
четовање постало је
њено главно занимање.

Сад свој кревет сам поспрема,
ручак хладан сам сервира,
то што му се са женом збило
свакодневно га нервира.

Ни на кафу комшиници
без лаптопа она неће,
запустила њега, кућу
и свој хоби-дивно цвеће.

Само једној комшиници
своју тајну је открила
у новог се удварача
преко фејса заљубила.

ДЕДА САМАЦ ЗАБАЦИО МАМАЦ

У граду саобраћај
од раног јутра жив;
јесен је, небом плови
велики облак сив.

Нови првачић креће,
на леђима му ранац;
у школу га прати
његов дека, самац.

Дуга школска стаза
поста врло кратка
кад им се придружи
девојчица слатка.

Случајно се срели,
без договора,
кад се с баком нашла
испред семафора.

Ново друштво доби
и унук, и деда;
кришом свако своју
другарицу гледа.

Ал' за кратко време,
после тога дана,
бака по унуку
не долази сама.

Друштво јој је правио
тај декица, самац,
те буцмаста бака
поста његов мамац.

До семафора деда
увек први дође,
тобоже случајно,
и он са њом пође.

Не види деда више
ни светло црвено,
сигнал му увек даје
бакино око зелено.

Шта ли се са њим збило,
к'о да је у пубертету,
мобилни са собом носи
и кад је у тоалету.

Чим тамна ноћца падне
и кад се све утиша,
љубавне поруке шаљу
и деда и унук Миша.

Дошла је јесен позна
и сиви облак киши,
у срцу сунце сија:
деди и малом Миши.

ЧЕМУ СЛУЖИ БАКА ?

Питали једног дечака
чему служи бака.
Зна он одговоре многе
на питања тешка и лака,
али га ово збуну:
„Чему служи бака?!”
„Бака служи:
да љубав пружи;
да се игра и да се дружи;
да ме пази, да ме мази;
да успаванке пева
кад одмарам очи,
да ми у помоћ

прва прискочи;
да прича приче
и ручак кува;
да ме к’о зеницу
ока чува.
Да собу среди
кад занереди;
моја бака, злата вреди.
Када нешто изгубим,
прва пронађе
и прави колаче
најлепше, најслађе.“

ШТА ЈЕ ЉУБАВ

Љубав је дечје срце,
мајчин осмех и брига,
и татин стисак руке,
љубав је и школска књига.

Љубав је кад с неким делиш
парче плавог неба,
и кад на време стигнеш
тамо, где те неко треба.

Љубав је и ластино гнездо
свијено под стрехом крова,
за некога је стварност,
некоме део снова.

Р. Зорић према Z. Veresky

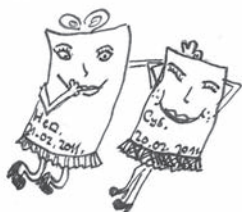
СЕДМИЦА

Теку дани разиграни
врте се у круг;
истом стазом путују
и стално се смењују.

Понедељак, коловођа,
први се шепури,
а за њиме, брже-боље,
уторак дојури.

У средину скаче среда,
четвртак јој леђа гледа.
У смену му петак стиже,
субота му пете лиже!

Задња ступа недеља
кад се ништа не дела.
Што не траје мало дуже
да се људи више друже?

Анастасија Ђукић, 11

МАСКЕНБАЛ

Да ли је ово стварност
или ме поглед вара,
какав се ово чудан свет
пред мојим очима ствара?!

Сањам ли, можда, да сам у бајци,
где станују виле и вештице клете,
или сам гледалац цртаног филма
где се шетају штрумпфови и штрумпфете?!

О, чуда, и бундеве жуте, зреле,
кренуле низ путе дуге, беле;
са њима бубамара и пчелица Маја
тој чудној колони нигде краја!

Где је залутало ово пиленце
што пијуче и крилима маше;
па супермени, спајдермени и бетмени,
којих се лоши људи плаше.

Видим гусара и љутог змаја,
музика трешти до бескраја.
Чујем веселу дечју грају
шта се то збива у овом крају?

Сад ми је јасно, то није сан,
у дечјој недељи посебан дан,
тај шаролики карневал -
то је дечији маскенбал!

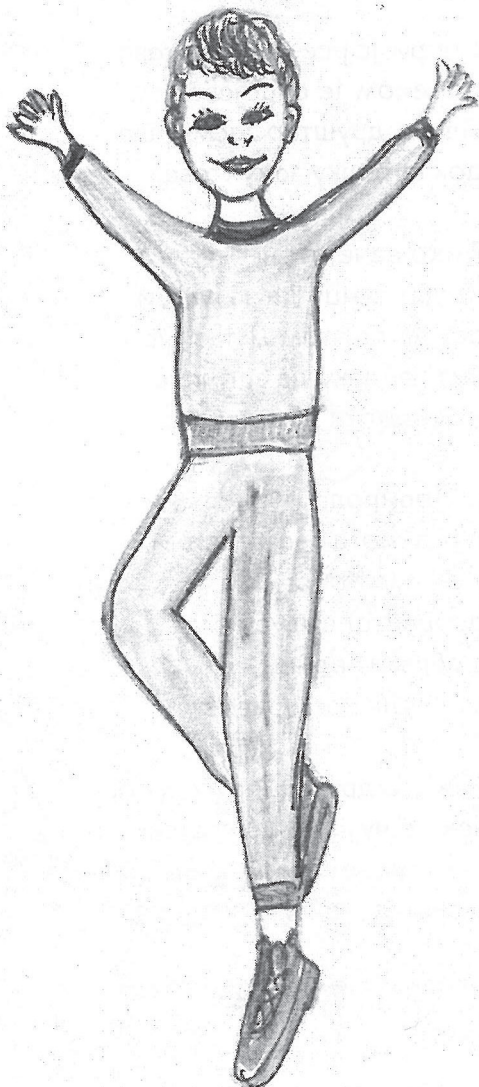
КАД СИ СРЕЋАН

Кад си срећан
волиш читав свет,
руке шириш
спреман си за лет.

Кад си срећан
лице ти се смеје
из очију топло
сунце греје.

Кад си срећан
срце куца јаче,
грло пева,
нога би да скаче.

Кад си срећан
срећницу подели
бар са оним
што је дуго жели.

КАД СИ ТУЖАН

Кад си тужан
тад волиш самоћу
не дружиш се
ни дању ни ноћу.

Кад си тужан
смрачи ти се лице
у очима
заискре сузице.

Кад си тужан
па те душа боли,
ти се сети
да те неко воли.

Проблем туге
може да се реши
кад пријатељ
охрабри, утеши.

КЉУЧИЋ ЗА ДЕЧИЈЕ СНОВЕ

Деца најлепше сањају
док кроз машту плове,
деца кључић траже
да остваре снове.

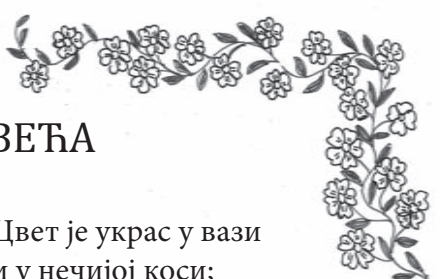
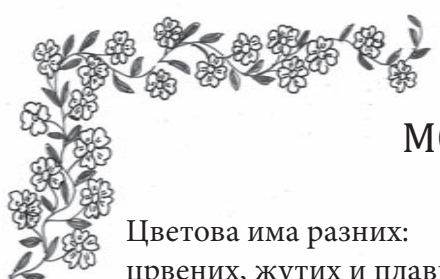
До шарених снова
стаза води дуга,
сребром је посута
и лепа к'о дуга.

Деца сањају игре
и живот у слободи,
сањају и сигурну руку
што их кроз живот води.

Дечија машта је чиста
она их јача и снажи,
и жеља жељу стиже
док кључ решења тражи.

Кад трагање умори
и избледи нада,
кључић дечјих снова
сине изненада.

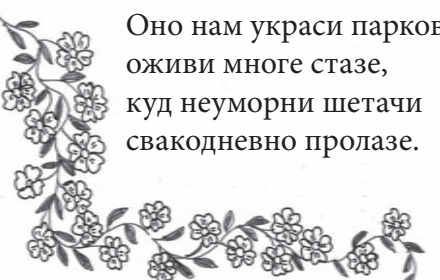

МОЋ ЦВЕЋА

Цветова има разних:
црвених, жутих и плавих...
Великих и малих,
вештачких и правих.

Цвеће се гаји у врту,
на тераси, у кући,
али се у цветни дезен
може свашта обући.

Цвеће прошара ливаде,
окити
крошње дрвећа,
чим се природа пробуди
лаганим дахом пролећа.

Оно нам украси паркове,
оживи многе стазе,
куд неуморни шетачи
свакодневно пролазе.

Цвет је украс у вази
и у нечијој коси;
Цветни се букет на дар
често из љубави носи.

Сваки цвет има значај
и неку поруку шаље
и када се последња почаст
вечно уснулом даје.

Овај букет цветни,
што моји прсти вију,
за сваког читаоца
дашак љубави крију.

СУКОБ МЕЂУ РЕЧИМА

Подигла се љубав против мржње,
хоће из речника да је збрише
да у животу, ни на папиру
уопште не постоји више.

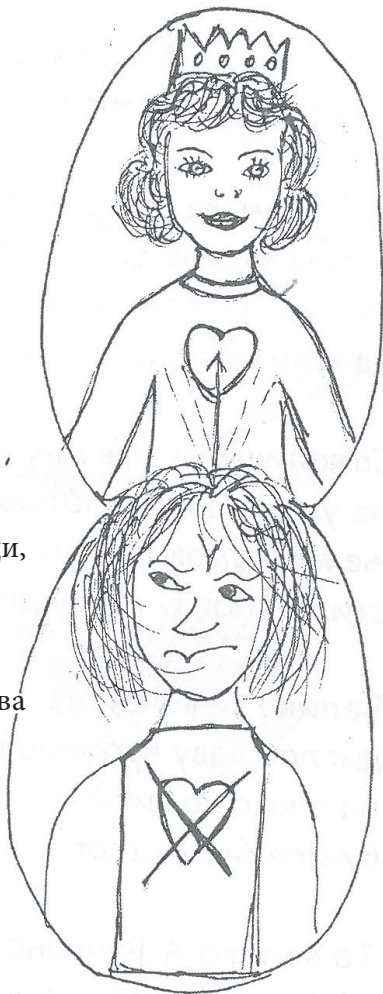
Састале су се све мудре речи,
два дана жучан разговор воде,
размишљају, планирају
како да је се ослободе.

Испрси се мржња, бесно сикће,
очима сева, тешко дише,
од злобе јој се искриви лице:
„Ко то мене хоће да збрише?! ”

Љубав се само блажено смешка
док председава на састанку,
једна за другом, безброј речи,
пребацише се у њену странку.

Мржња се још више разгоропади,
смрешка јој се уморно чело,
па поскочи, смело крену
да учини ружно дело.

Нежним погледом љубав призива
све оне дивне благе речи,
стиснуше мржњу, па нема куда
већ да се од себе саме лечи.
сад свака реч у мојој песми
може мирно да спава и дише,
јер мржње, која свакоме смета,
бар у мојој песми нема више.

У СРЦУ ДУША СТАНУЈЕ

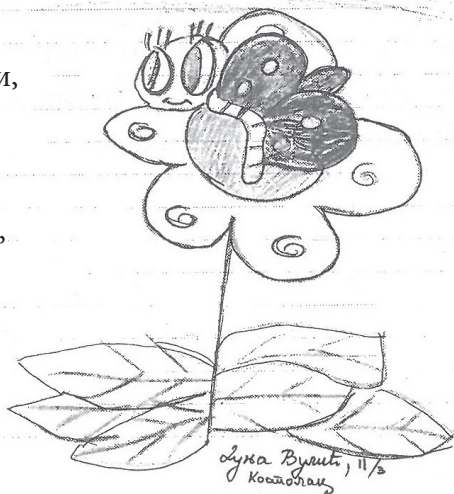
У срцу душа станује,
сваки му откуцај чује,
не да му да самује,
с њим кроз живот путује.

Душа је сваки наш дах,
ваздух који се дише,
и сваки уздах наш,
с душом се и песма пише.

Некад је кућа њена
тврда и хладна к'о камен,
чешће је мека и нежна,
и греје као пламен.

Какво је срце-кућа
такви су и људи,
понекад хладни и груби,
или, пак, благе ћуди.

Људи се по срцу памте
и кад престане да траје,
памте се по љубави
која се прима и даје.

РАЗИГРАНА СЛОВА

БУНИЛО СЕ СЛОВО Б

Бунило се слово **Б**
у азбучном дугом низу,
што је оно увек друго,
а првом је месту близу.

Испред њега слово **А**
Стоји право к'о статива,
А оно се, ником криво,
Иза њега увек скрива.

Слово **В** му леђа чува,
не смета му што је треће,
заштитнички за њим стоји
да не буде гужве веће.

Забринuto на то гледа
баш цела азбука.
Зар бунтовно слово **Б**
иде против Вука?!

Свако слово у азбуци
има своје место,
замене их прваци,
ал' не тако често.

Кад се слова из азбуке
у речи преселе,
места им се измешају
па се развеселе.

Веселе се слова,
радују се речи,
писање стихова
пос'о им најпречи.

ДИВНО ЈЕ НЕБО ДЕЧИЈЕ

Давиду је рекло Д
у азбуци што је пето:
„О детињству песму певај,
јер оно је деци свето.”

Никну песма у грудима,
у разреду мук, тишина,
започе је творац њен,
прихватише сви рефрен.

Дивно је небо дечије,
плаво попут мора,
по њему бродићи плове
препуни дечијих снова.

Дивно је небо дечије,
бескрајно и дубоко,
по њему сунце путује
топло к’о дечије око.

Зато, одрасли свете,
буди понекад дете,
к’о грумен злата чувај
сваки делић планете.

Дивно је небо дечије
и када заплешу звезде,
и када сунчевим трагом
јата птица зајезде.

Зато, одрасли свете,
заштити свако дете,
сачувај небо дечије,
деца су срце планете.

Ћ ШТИТИ ЋИРИЛИЦУ

Двадесет треће у азбуци,
Ћ је од рођења,
навикло је на то место,
не би да га мења.

Сачувајмо ћирилицу,
наше красно писмо,
јер без ћирилице
- то што јесмо, нисмо!

Ових дана оно је
забринутог лица,
нешто му је шапнула
мајка ћирилица.

„Свако ново време
доноси промене,
може се десити
да смене и мене.“

Да све већу превласт
латиница има,
могу да потврдим
јасним доказима.

Кад поруке пишу
са мобилних телефона,
латиница ту је битна,
користи се често она.

Празни су нам тротоари,
„шета“ се по интернету,
латиница предност има
у целој свету.

Косџагина Војиновић

Радимла Зорић

КАД УЧИОНИЦЕ УЋУТЕ

У малој сеоској школи
празна учионица ћути.
Не зна кога да криви,
на кога да се љути.

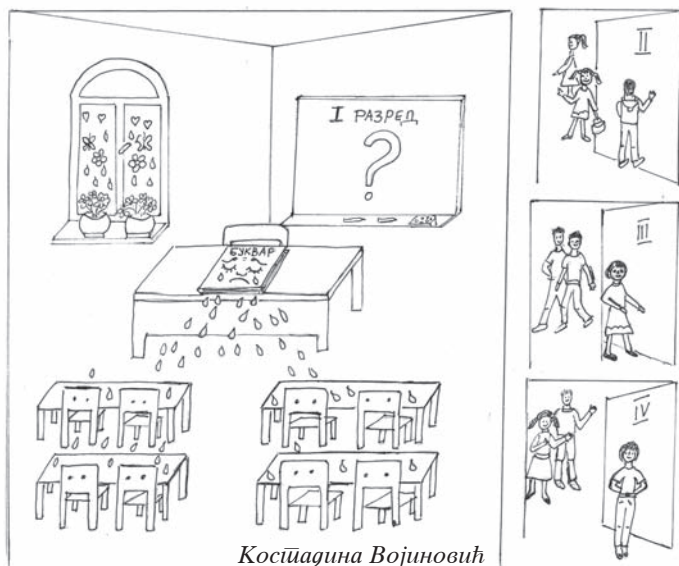
Њих је укупно четири,
што исти кров деле,
и сваком новом септембру
посебно се веселе.

Поново септембар стиже,
смењују се чете ђака.
Пуне се школске клупе,
али нема првака.

Једна је учионица празна
широм отворених врата.
За њену кваку се ипак
ниједан ђак не хвата.

На учитељевом столу
снуждени Буквар плаче,
са двадесет четвртог места,
бунтовно У искаче.

Тугује азбучник цели,
учионице и клупе,
тугују и школске табле
кад ђаке не окупе!

Косијадина Војиновић

ФЕЈЗБУКОВЦИ

*(Ф је двадесет пето ушло у азбуку,
Филип га представља песмом о фејсбуку.)*

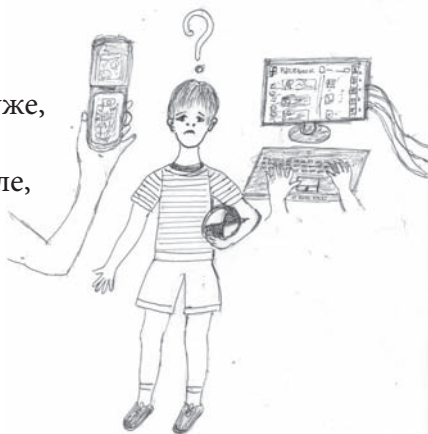
Хвалио се Филип школском другу Вуку
да највише пријатеља има на фејсбуку.
Вук рачунар нема, с ким ће да се дружи?
Ко ће пријатељску руку да му пружи?

Фејсбук-пријатељи, ту нема дилеме,
само вешто краду драгоцену време.

Сурфати се може врло, врло дуго,
Често дању, а још више ноћу.
Игрице су у понуди разне.
Зар је фејсбук другар за самоћу?

На профилу откривамо тајне,
фотке разне фазони и форе,
док у углу бачен ранац лежи
да се књиге за оцене боре.

Пријатељи прави, драги друже,
први руку пруже у невољи,
радост с нама искрено поделе,
на делу се познају најбољи!

ХИЉАДУ И ЈЕДНО ИЗВИЊЕЊЕ

Хиљаду и једно извињење
у срцу носим за свако дете,
ако су икад та нежна бића
ружним речима била мете.

„Туђавко, шоњо, будало, стоко,
то су увреде, боле дубоко
оне ожиљке у души праве,
оне се лако не забораве.“

Постоје дивне мудре речи
којима се сваки проблем лечи,
постоје игре, постоје шале,
за људе велике и за мале.

Свако ко уме децу да воли
неће чинити оно што боли.
За сјај у оку сваког детета,
посејмо љубав широм света.

ЧИК ПОГОДИ!

(Двадесет осмо **ч** у низу, најављује да је крај азбуке близу.)

Чик погоди који месец
као и ја дане броји,
а четврте године
иош један присвоји?

Чик погоди која птица
из зрелога жита пева,
испред косца крилом прхне
усред дана врела?

Чик погоди која птица
пролеће најави
кад под кућном стрехом
гнездашце направи?

Чик погоди која птица
на једној нози стоји
и свака се жаба
баш ње много боји?

Чик погоди када шума
најлепше забруји
и када се у њу
доселе славуји?

Чик погоди која птица,
мајушна и лепа,
сантиметра шест је дуга
од кљуна до репа?

(Одгонетке: 1. фебруар, 2. ластавица 3. у пролеће, 4. шева,
5. рода 6. колибри)

ЏУМБУС ПРАВИ СЛОВО Џ

*(Џ двадесет девето смело корача, удружена слова војска
су најјача)*

Џумбус прави слово Џ,
стално се нервира,
јер мало је речи
где оно доминира.

Џумбус, џезва, џабе,
џомба, џеп, џепарац,
то су турске речи,
зна сваки школарац.

Ђаци: Џафер и Џана,
желе да га утеше,
уз Вујаклијин Речник
да тај проблем реше.

У Речник се настанило
још много туђица:
џемпер, џип и џин,
џем и џигерица.

У дебелу књигу
море речи стало,
ал' на слово Џ,
баш их је премало.

Због тих чињеница,
слово Џ се брине
да га из азбуке
неко не укине.

Од беса му још више
поцрвени лице,
кад схвати да су то
све саме туђице.

ШУМЕ ШУМОРЕ, О ЗДРАВЉУ ГОВОРЕ

*(Кад прелетиш азбуку ко крилати змај, слово Ш у њој
означава крај)*

Не знам кад је шума лепша,
увек нуди нове чари,
да ли када је снег завеје,
ил' кад сунце је озари?

Можда су најлепше крошње њене
у шаренилу боја јесени,
или када се птице доселе
и сва се шума зазелени.

А усред лета, кад сунце пржи,
сваки ће човек, и стар и млад,
у њен загрљај да похрли,
под густим крошњама да нађе хлад.

Кроз шуме стазе здравља воде,
оне кисеоник производе;
а кад се дубље у шуму зађе,
жедан ће бистар извор да нађе.

Шуме су велика плућа света,
где год их има, лакше се дише;
пошумити треба сваку голет,
дрвећа нека буде што више.

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

Алексеј Југурџија Акан, сликар

Акан

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

Кад природа пробуђена,
умивена, лепа, чиста,
к'о невеста окићена
у сунчевом сјају блиста-
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

И кад месец небопловац
на сребрној језди струни,
кад у слатки сан утонем
док звездани прах се круни-
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Низ тобоган кад се спуштам,
на љубашци кад полетим,
и змајеве када пуштам
па бих земљу да прелетим-
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Кад ми мисли одлутају
тамо гдје их машта води,
идеја се генијална
у тренутку сама роди-
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Даћу сваком срце цело,
део топле душе ове,
само пусти ме да сањам,
не дирај ми само снове!
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

ЗАГРИЗЛА НОВА ПЕСМА МАМАЦ

Нећу више да пишем за децу!
Колико пута одлучно кажем,
а добро знам, чим изговорим,
да ћу опет себе да слажем.

Знам, и одрасли би да се нађу
у мојој песми, причи, роману,
али им деца насмејана
поново на пут стану.

Чим видим миле, топле очи,
несташни чуперак тршаве косе,
и чујем гласић цвркутави,
опојне мисли њима ме носе.

Шушкају странице, искачу слова,
нижу се речи у дуги ланац,
потом збуњено себи кажем:
„Загризла нова песма мамац!“

ВАЊА И ФИЋА ИЗ ВРТИЋА

Свакодневно Филип-Фића
иде с Вањом из вртића.
За руке се они држе,
тако стазу пређу брже.

Питала га да ли боли
и рекла му да га воли.
„Прошло је, не боли више”,
рече па се загрлише.

Чим је јутрос угледао
у сусрет јој потрчао.
О камен се спотакао,
на колена пред њим пао.

Сваком бићу љубав прија,
ал’ је ипак најмилија
и најлепша и најслађа
из другарства кад се рађа.

Болело га мало јаче,
плаче Фића, Вања плаче.
За руку га Вања узме,
пресушише њему сузе.

ЗАШТО МУ ЛАКО ПРАШТАМ СВЕ?

Ја нисам више она клинка
што се сатима с лутком игра,
или што буде много несташна,
скакуће и врати се као чигра.

Често се повлачим у самоћу,
о њему маштам, не спавам ноћу.
Интернет ради до усијања,
очи ме боле од сурфања.

Мобилни ми је пречи од књиге,
мада ми некад задаје бриге.
Зовем га, често је недоступан,
шта хоће са мном, тај слатки глупан?

Нећемо игру маце и миша,
што даље од мене-ко те шиша!
Одлучим. Нећу да му се јавим!
Чим ме позове, све заборавим!

Зашто му лако опраштам све,
реци ми, о реци, мајчице?!

- Љубав понекад зна да заболи,
ал' лако прашта онај ко воли.

Пред тобом је стаза, дуга, широка,
заискриће нове љубави из ока.
И док ти срце најлуђе трепери,
наићи ће прави, не брини се, кћери!

ПОМОЗИ МИ, ТАТА!

Ја нисам више онај клинац,
што аутиће по поду вози,
већ одрастао, заљубљен дечак,
зато ми, тата, молим те, помози!

- Све јој реци, сине,
што ти је у души
и нема везе ако ти
поцрвене уши.

Заљубљен сам у једну Мају
до ушију, можда и више.
Кад она крај мене прође,
збуним се, говорим тише.

Сазнаш ли ,пак,
да те не жели,
не брини ,нека ће друга
са тобом љубав да дели.

Попустио сам у школи,
учим, али ми не иде...
Међу редовима, у књизи,
очи ми само њен лик виде.

Један уображенко Ноле,
није бољи од мене,
али га девојчице воле,
осваја и симпатије њене.

Понесе јој ранац,
поклони јој цвет,
понаша се као да је
освојио читав свет.

Она ме збуњује,
како то да схватим,
док са њим шета,
погледом ме прати.

ЗАВОДНИК МАЧАК

Мачке фебруар много воле,
љубав им тада срца загреје,
па један стари заводник мачак
од неке милине не зна где је.

Онако крупан, црне длаке,
шуња се крај оgrade маце сваке,
а највише га буде код Мице,
његове прве комшинице.

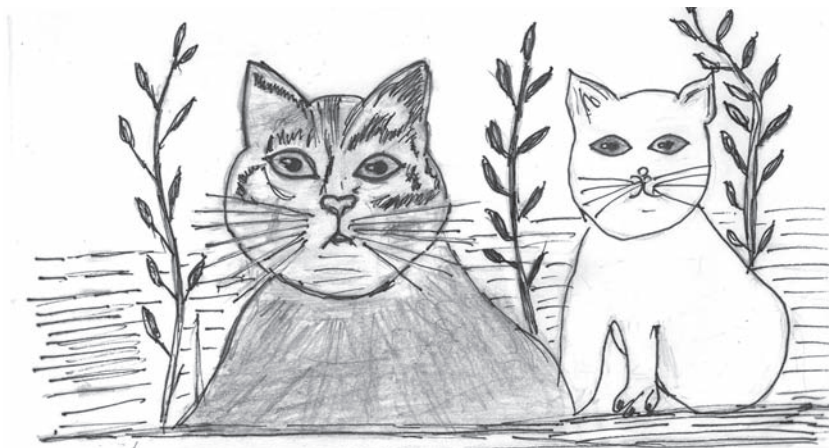
Шетка се она у бунди белој,
сијају њене зелене очи,
маше репом, протеже тело,
мачак преко оgrade скочи.

Љубоморно из прикрајка мотри,
заљубљена лепотица риђа,
па и она ограду прескочи
не да мачку с другом да се виђа.

Љутито зафркта испред Мице,
па нагло подиже десну шапу,
испружи канџе, јаукну Мица,
када загребе по њеном врату.

И док две маце мјаучу, циче
и оштрим канџама гребу лице,
заводник мачор бркове глади,
љубомором се њиховом слади.

Затим се тихо, као сена
пришуња једна маца шарена,
намигну оком, уз њега седе,
па умиљато поче да преде.

ЗАНИМЉИВА ИГРА

Занимљиву игру
смислио мој тата
кад пребацам ножице
њему око врата.

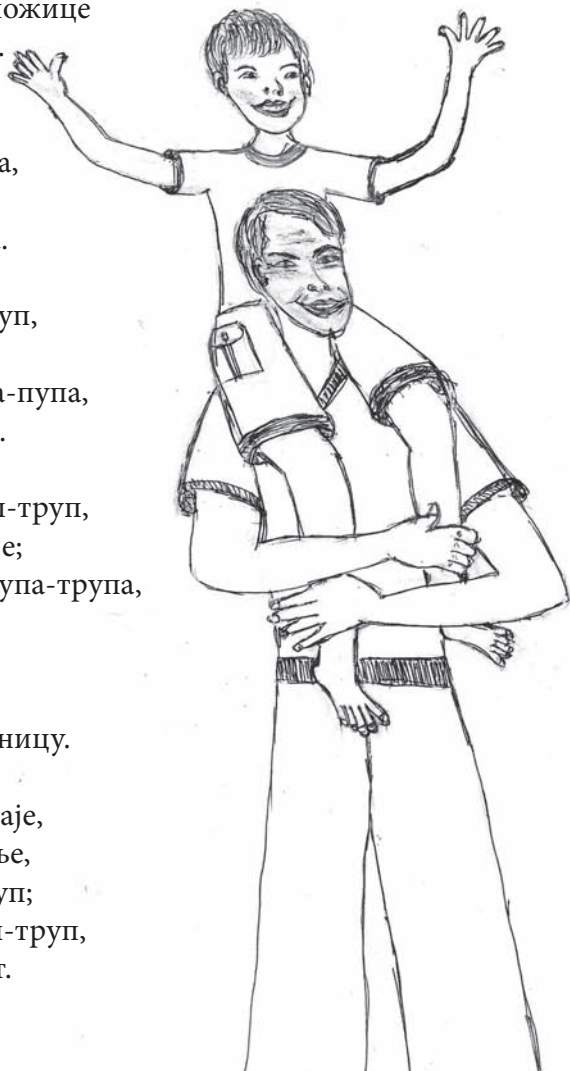
У локомотиву
претвара се тата,
а ја у вагончић
који се климата.

Пуп-пуп-пуп-пуп,
пупање се чује;
пупа-пупа-пупа-пупа,
брзи воз путује.

Труп-труп-труп-труп,
трупкање се чује;
трупа-трупа-трупа-трупа,
тата поскакује.

Ху-ху-ху, ху, ху
стижемо на станицу.

Воз кратко застаје,
настављамо даље,
пуп-пуп-пуп-пуп;
труп-труп-труп-труп,
настављамо пут.

Да станица задња дође
дугачка се стаза прође
док по соби тата кружи
као воз по прузи.

Путовању није крај
преседамо у трамвај:
цин-цин-цинцилин
трамвај гласно звони
да се пешак склони.

Куц-куц, куц, куц,
стигао пред врата
возић звани тата;
стигао пред врата
трамвај звани тата.

Све станице прођемо,
својој кући дођемо.
Путујемо сваку ноћ
до пољупца за лаку ноћ.

БАБА МАРТА

Чудан лик је Баба Марта
лукаво се свуда шуња;
чим фебруар одлепрша,
она бљесне као муња.

Док природу успавану
својим хуком нагло буди,
показује она свима
лошу страну своје ћуди.

Кад измами сунце младо,
пупољцима кити гране,
а онда их поспе снегом
па уништи воћке ране.

Мраз позива у невреме
на зелену младу траву,
а и цвеће, тек процветало,
због ње тужно свија главу.

РАЗИГРАНО ПРОЛЕЋЕ

Кад пролеће ушета
у мој стишки крај,
природа се претвори
у земаљски рај.

Чим сунце заплови
низ небески пут,
златни прах посипа
на маслачак жут.

Веселе се тратинчице,
ружичасте, беле
и различак плави
у зеленој трави.

По плаветном небу
бродити се створе,
као да се море
преселило горе.

Попут галебова,
јато птица вине,
мислиш да ће дотаћи
небеске висине.

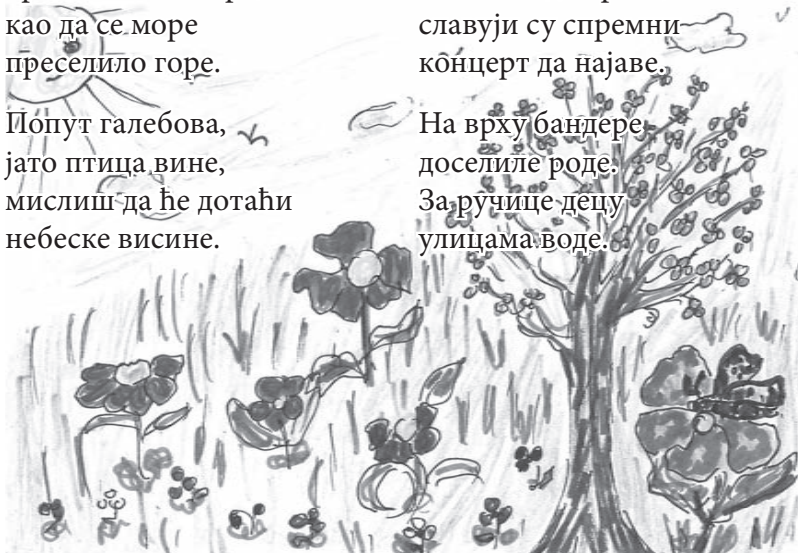
Тихо Млава тече,
гласно поју птице;
сунце у њој умива
своје врело лице.

Природа се буди,
распушава, цвета;
и жеља за игром
у оку детета.

Пшеница у пољу
к'о зелено море;
црвеним пламеном
булке у њој горе.

Ласте испод стрехе
нова гнезда праве,
славују су спремни
концерт да најаве.

На врху бандере,
доселиле роде;
За ручице децу
улицама воде.

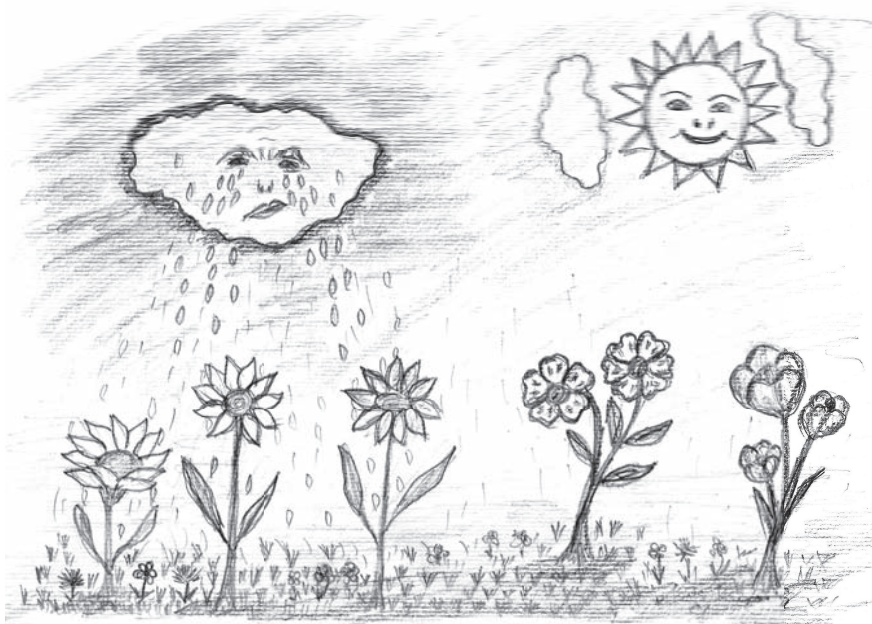
ОБЛАК, ЦВЕЋЕ И СУНЦЕ

Један облак, тмуран, зао
јутрос рано заплакао.
Док он крупне сузе точи,
гледају га снене очи.

Снене очи нежног цвећа,
дар природи од пролећа.
Провирују љупке главе
из зелене, росне траве.

С плавог неба, мало даље,
сунце цвећу сигнал шаље.
док се облак сит исплаче,
засијаће оно јаче.

Угрејаће цвећу главе,
веселе ће бити траве.
Треба сунца, а и кише,
некад мање, некад више.

СЕЛИМ СЕ У ЗЕМЉУ ГДЕ КОШАВЕ НЕМА

Кошава већ трећу недељу брише,
на могу да је поднесем више!
Савија крошње, кида гране,
хоће ли икада да престане?

Ником живом не да мира,
свако игра како она свира.
све живо бежи, склониште тражи,
никакав преговор са њом не важи.

На мени јакна: топла, дебела,
ал' она пробија до голог тела.
Хвата ме језа, дрхтим к'о прут,
она ме гура, стаје на пут.

Саксије руши, кида цветове,
са крова скида, разбија црепове.
Сваки пут нови неред спрема,
селим се у земљу где кошаве нема.

ЈА НАЈВИШЕ ВОЛИМ ВОЋЕ

Какво ће нам бити тело,
дал' мршаво ил' дебело
и због здравља, кажу треба,
више воћа него хлеба.

Нека мисли ко шта хоће,
ја највише волим воће!
То је мени супер храна,
воће једем сваког дана.

Мандарине, киви, нар,
ананаса комад бар.
Лимун жути и банане,
јужно воће нема мане.

У пролећне топле дане,
оките се трежњи гране
и вишње се зацрвене
и јагоде маме мене.

А кајсија кад заруди
нову жељу ми пробуди.
Слађи од еурокрема
моја мама ђем ми спрема.

А тек крушке сочне, зреле,
на њих слећу чак и пчеле
и на шљиве модроплаве
од њих баке пекмез праве.

Чим јабуке зарумене,
понајвише маме мене.
У воћњак кад јесен сврати
мирис дуња је испрати.

Кад виноград замирише
и гроздове кад зањише,
ко би могао да одоли
да то воће не заволи.

Боровнице и дрењине,
па шипурак и купине,
за сокове или чај,
најздравије то је знај.

Кад у госте теби пођем
и у твоју кућу дођем,
ти се лепо са мном дружи,
али воћем ме послужи.

ДУШУ ХРАНЕ БЛАГИ ДАНИ

Крсна слава кућу штити
и све њене укућане
пред Богом се за нас моли
за радосне, срећне дане.

Славски колач, жито, вино
воштаницу која пламти,
постављене у врх стола
од сикона Србин памти.

Још пламичак са кандила
над иконом светлом зрачи
глас предака дошаптава
православља то су знаци.

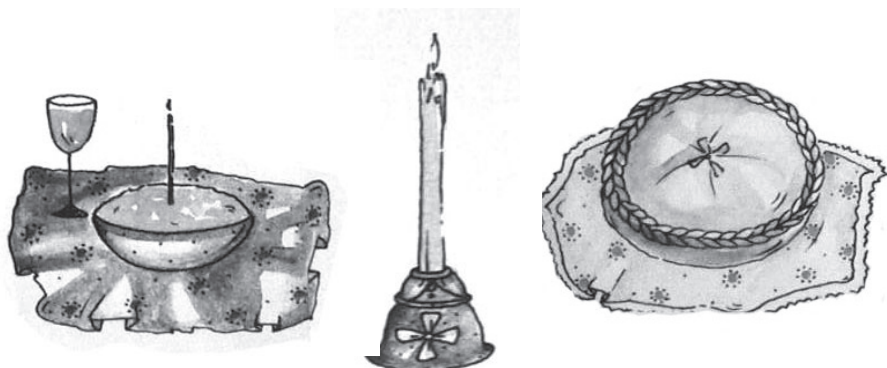
А када Божић Бата
с бадњаком отвори врата
искрице из плам-жара
желе срећу, здравља, пара.

Од чеснице са знамењем
сваком се по комад дели
дрен, босиок или новчић
да пронађе свако жели.

Дан Христовог васкрсења
долази нам у пролеће
кад у башти зраци сунца
измамљују прво цвеће.

Он доноси радост свима,
а највише маленима.
За ускрс се боје јаја,
обичај је сваког краја.

Нек колевка традиције
буде место сваког чеда
обичаје лепе, старе
са љубављу да им преда.

Песма објављена у „Светосавском звонцу“

НЕ ЗАВИДИ

Завист има ружно лице,
можеш лако да је видиш.
Потруди се, мили ђаче,
да никоме не завидиш!

Кад патике твој друг купи,
модерне и лепе боје,
не мучи се, не завиди,
теби твоје лепше стоје.

Кад на терен он изнесе,
фудбал нов, од коже праве,
што твој није, не завиди,
нека су ти ноге здраве!

На оцени нешто бољој,
друговима не завиди.
Да ли је, баш, незаслужена,
твој наставник боље види.

Такмичарски дух је добар,
свако жели да победи.
Кад изгубиш, ти честитај
противнику на победи.

Само учи, вредно учи,
јер радом се све постиже
па и жеље недостижне
остварењу све су ближе.

Илустратор
Слободанка Боба Тодоровић, сликар
преузето из „Светосавског звонца“
са мојом објављеном песмом

НЕ КРАДИ И НЕ ЛАЖИ!

„Ко лаже, тај и краде”,
пословица стара вели,
ко би мого ’ таквог типа
за другара да пожели?

„У лажи су кратке ноге,”
пословица друга каже
и брзо се разоткрије
ко је искрен, а ко лаже.

„Свака лија долија,”
гласи трећа пословица,
пред суд правде изаћи ће
лажљивац и варалица.

Нека свако искрен буде
не пожели што је туђе
да образа увек чиста
на свачија врата уђе.

ЧУВАРИ ТРАДИЦИЈЕ

Обичаји, традиције,
наше благо од предака,
потомцима нека преда
уз благослов рука свака.

Ко ће бадњак да одсече
и по поду сламу стави,
ако старе обичаје
млад нараштај заборави?

Ко чесницу и печење
на трпезу да изнесе,
ако старе обичаје
у свом срцу не понесе?

Ко ће свећу да запали
у част свецу-Крсној слави,
ако отац своме сину
то наслеђе не остави.

Како љубав према Богу
из дна душе да проклија,
ако црква није кућа
православцу најмилија.

Сачувајмо традиције,
то знамење српског рода,
да би земљу сачували
и корене свог народа.

КАЖИ МЕНИ, МИЛИ ЋАЧЕ

Кажи мени, мили ћаче,
коме кличеш из љубави
и стихове посвећујеш,
кога свака школа слави?

Ко је своје српском роду
саградио:цркве,школе?
За заслуге које има
сви га цене,сви га воле.

Кога раскош царског двора
и богатство не узнесе?
Ко вредности само види
што у души се понесе?

И свети храм на Врачару
њему се у спомен диже,
глас љубави и разума
до свакога од нас стиже.

Ко светлошћу лика свога
православље обасјава
и мудрости срца сеје,
у души нам обитава?

„Сачувајте мир и слогу,
нек’ вам вера буде јака,”
поручује Свети Сава
милујући сваког ћака.

*Илустратор Љиљана Димитријевић. сликар, преузето
из „Светосавског звонца“ са објављеном песмом*

Елатарина Тарабић

ДИВНО ЈЕ НЕБО ДЕЧИЈЕ

*Са Ђурђевданског фестивала децје песме у Бања Луци, мај 2019.
Екатарина Тарабић, изводи победничку песму „Дивно је небо дечије“,
текст Радмила Зорић, композитор Давид Зорић*

ПОНОСНО ЈЕ МАЛО А

Поносно је мало а,
крај велоког у ред стало
за руку га оно држи,
не боји се баш ни мало.

Б велико леђа штити,
није лоше мален бити,
велики ће то мезимче
врло радо заштитити.

Штите њега мали ђаци
и бране га итекако,
није лако мален бити
кад ти на пут стаје свако.

Није важно дал' си већи
или си, пак, мало мањи,
важно је да постојиш
да се азбука не смањи.

ЧУЈТЕ И ПОЧУЈТЕ!

Чујте и почујте,
моји другари,
чије су друштво
рачунари!

Како је лепо
трчати по трави,
тупкати лопту,
дубити на глави;

Правити звезде
и колутове
уз дечије игре
остварити снове.

Чујте и почујте
моји другари,
чије су друштво
рачунари!

Како је лепо
шетати по трави,
под ведрим небом,
које се плави;

Зове нас шума
и њен ваздух чист
где цвркућу птице
и зелени се лист.

Акан

ЧУЈ МЕ, ЧИКА МИНИСТРЕ!

Чуј ме, чика министре,
запосли мога тату,
а мојој мами, молим те,
повећај мало плату.

Сви кажу треба са храном
унети витамина,
радо бих воћа јео,
а и чоколада је фина.

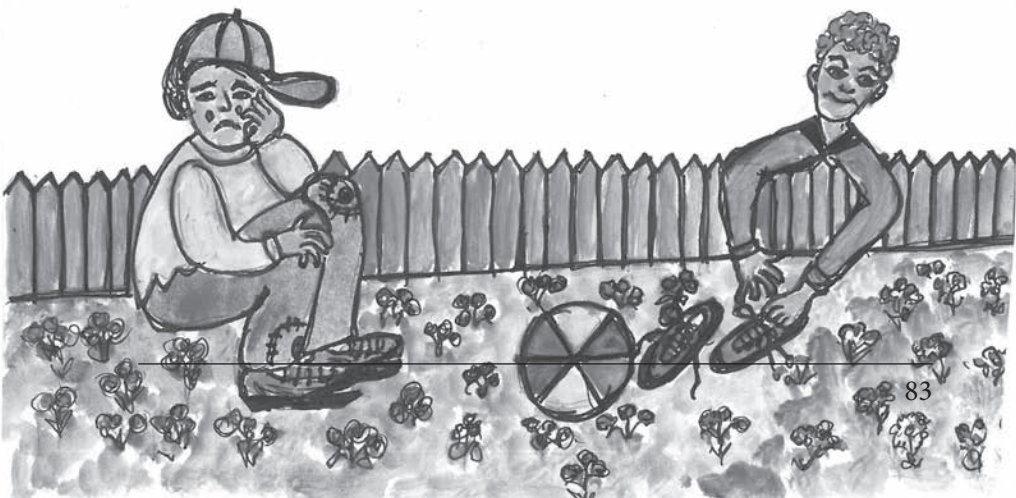
Ноге су ми порасле,
траже патике нове,
ја јесам само дете,
али имам своје снове.

Кад снег напољу веје,
пожелим нове санке
и топлу, зимску јакну,
скијање низ пропланке.

А кад лето жарко
у мору сунце купа,
придружио бих му се и ја,
али су летовања скупа.

Моме другу Миши,
из куће нико не ради.
Зар је нормално, чико,
да неко умре од глади?

Зато, цењени министри,
смањите велике плате,
нек' више пара остане
за наше маме и тате.

ШТА ЧЕКАЈУ РОДЕ?

Шта чекају роде
на врху бандере
крај главнога пута?

Што им у висине,
у плаве даљине,
често поглед лута?

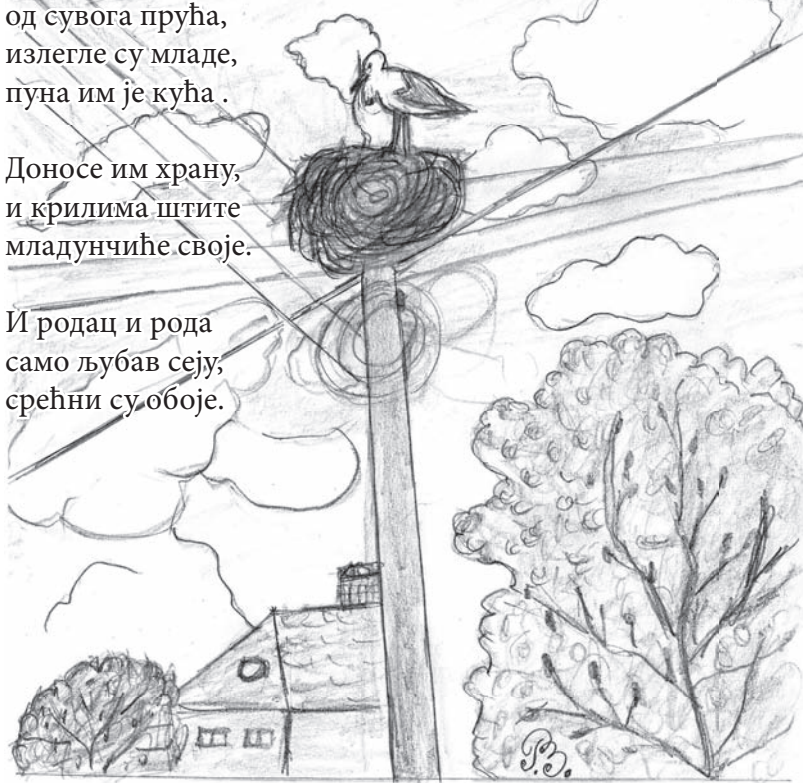
Свиле себи гнездо
од сувога прућа,
излегле су младе,
пуна им је кућа .

Доносе им храну,
и крилима штите
младунчиће своје.

И родац и рода
само љубав сеју,
срећни су обоје.

Жељно с краја улице
чека стара школа
да прелете роде
преко њеног крова.

У срцу старице
пробуди се нада
да ће бити ђака
пуно - к'о некада.

УЧЕНА МАЦА

У градску библиотеку Белога Града,
уселила се маца лепа и млада.
Сада ту борави и ноћ и дан
и врло активан њен је члан.

Између редова сложених књига,
она се шета, прати читаче,
а најдраже јој је кад по књигу
наврати неко вредно ђаче.

Највише воли књиге за децу,
препуне слика и ведрих боја,
лепо се сместила и само преде
кад јој се чита бајка која.

Пребројава књиге, води рачуна
да се позајмљена на време врати;
све промоције и друга збивања
учена маца будно пропрати.

Можда одрасли, а и деца,
од ове маце што шта науче;
да се у књигама богатство крије
и да га добију они што уче.

КО ЋЕ КАДА НАГЛАВАЧКЕ

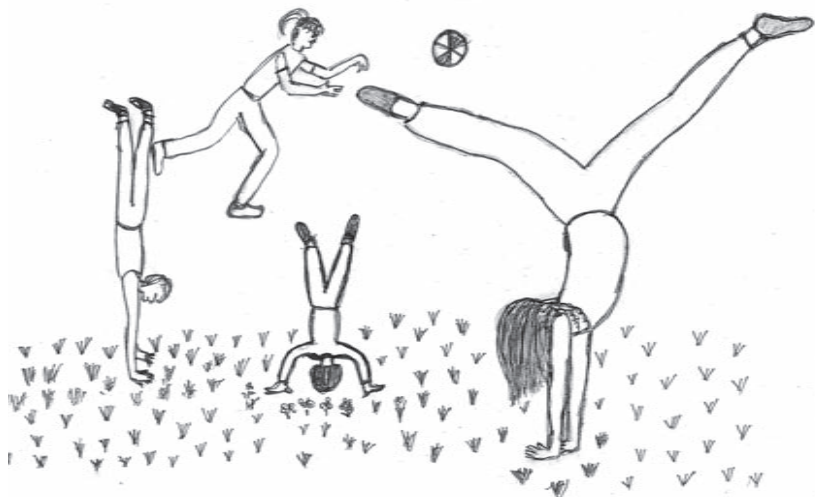
У дворишту испред школе
игру деца много воле;
по меканој ниској трави
звезду праве, стој на глави.

Колут напред може свако,
колут назад није лако:
Ана, Сара и Ирена,
спортискиња бољих нема.

Ал ' гле чуда, књиге ђачке,
преврћу се наглавачке.
Два песника исте књиге,
прихватају дечје игре.

Док усправно један стоји,
други дуби наглавачке!
Допале се чак и њима
с превртањем игре ђачке.

Ко ће када наглавачке
зависи од стартне тачке.
Истом књигом они желе
деци радост да поделе.

СА ЊИМА МИ ЈЕ К'О У РАЈУ

Кад одем код баке
и деке на село,
животињско царство
дочека ме цело.

Мобилни телефон
тад ме не занима,
јер ми више прија
дружење са њима.

Волим маце умиљате,
кад се мазе и кад преду,
ал' не волим кад лукаво
циљ постигну и кад гребу.

Пас је одан господару,
пријатељ је прави,
чим опсаност осети
лавежом најави.

Племените животиње,
свакако су коњи,
међу њима највише
занима ме пони.

Када га узјашем
и узмем дизгине,
ни мој деда не може
с њега да ме скине.

Обожавам јагње мало,
кад се игра, кад скакуће,
сочну траву када пасе
у воћњаку више куће.

Волим краву што ми млека,
препун лончић увек даје
и кокошку, што у гнезду
увек снесе свеже јаје.

И веселог певца волим
крестице црвене,
иако у свануће
песмом буди мене.

И ћурана, у лепезу
кад рашири реп,
умислио да је и он
као паун леп.

И гусана што се хвали
да му лабуд раван није.
када своју дугу шију
ка небу извије.

Животиња има разних
у дедином родном крају,
међу њима осећам се
к'о у правом рају.

ЗАШТИТИЋУ ДЕТЕ

Поднећу да мене не волите,
можда ме добро не разумете,
али, сигурно, поднети нећу,
ако не волите недужно дете.

Деца имају право на љубав
и на сву срећу овога света;
Дечија душа је невина, чиста,
нежна попут најлепшег цвета.

Мени можете рећи грубе речи,
у бесу, у помами;
Одрасла сам и знаћу сама
да се супротставим и одбраним.

Ако пак неко буде груб,
према нежном малом цвету,
имаћу снаге да га браним
више но ико на овом свету.

Добро знам да нико не сме
детету ускратити право
да му детињство буде срећно,
да расте безбрижно и здраво.

ЗЛАТАСТО ЛИШЋЕ

Док уморно сунце
у крошњи дрема
златасто лишће
на пут се спрема..

Ни птица нема
да је буде
када румене
зоре заруде.

Чим крупна суза
из облака кане,
на ветру болно
зацвиле гране,

А када зиму
смени пролеће,
нови листови
оките дрвеће.

Растанак с лишћем
дрвеће боли
крошња је тужна
када оголи.

Птице се враћају
са топлог југа,
под ведрим небом
извија се дуга.

Хладна јој киша
баш не прија,
ни када ветар
бесно завија.

ЛЕТЊА ОЛУЈА

Кад усред лета
тешка спарина
притисне земљу
па једва дише,
погледи су
упрти к небу ,
сви би да осете
бар мало кише.

Док сунчева јара
ваздух пара
и измаглица
свуда трепери,
узнемире се
биљке и птице
чак и понеке
шумске звери.

А онда захуји
олујни ветар ,
ковитла прашину,
разноси смеће;
младе плодове
немило трга ,
повија, ломи,
младо дрвеће

Потом се небо
потпуно смрачи
и запара га
светлосни бљесак,
затутњи страшно
па се проломи
природом целом
страховит тресак.

И док облаци
битку бију
крупне им сузе
потоком лију,
скривено сунце
образе им суши ,
природа цела
весело певуши.

ОДА ПОВРЋУ

Поврће је здрава храна
и треба га јести често,
у исхрани, к'о и воће,
заузима прво место.

Све поврће, лиснато зелено,
нек' се често на трпези нађе,
јер и месо, а и друго јело,
са зеленом салатом је слађе.

Јако здрава, пуна витамина,
црвенилом цвекла силно мами;
и кисели купус врло прија
када дођу хладни зимски дани.

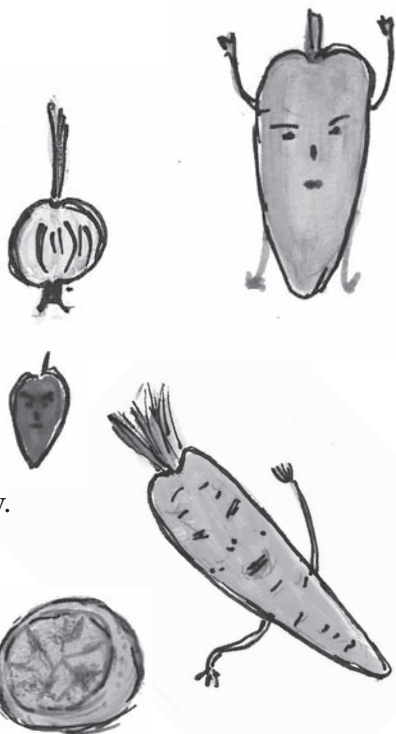
Шаргарепу грицкај као зека,
спанаћ једи од Попаја више,
да се брзо развијаш и растеш
к'о зелена трава после кише.

Сву паприку с апетитом једи
парадајза по порцију целу;
Клица зравља проклијаће брзо
кроз крвоток по целом твом телу.

Потребни су у исхрани нашој
подједнако лук црни и бели;
још поврћа има врста много,
зато бирај шта ти срце жели.

И кад мислиш да си запамтио
у исхрани чему предност дати,
ти и даље читај и истражуј
нешто ново увек ћеш сазнати.

Минерала, а и витамина,
у поврћу понајвише има.
У књигама можеш лако наћи
о поврћу све што те занима.

ДА ИМАМО ТРИ ЖИВОТА

Шта би било кад би било,
чудна ми се мис'о мота;
шта би било кад би било
да имамо три живота.

Први живот сто година,
други још сто уназад
па поново будеш рођен,
будеш дете, будеш млад.

Потом опет напред газиш
кроз збивања новог века
где те ,можда, на том путу
она права срећа чека.

Каква би то збрка била
на том путу горе - доле
и да ли би исти могли
да се сретну и заволе?

И да ли би моја мама
одабрала мога тату
да постану родитељи
мени и мом млађем брату.

Сва животна доба прођеш
по три пута сасвим здрав
и искуством обогаћен
за све имаш прави став.

Још кроз живот у љубави
без ратова срећно газиш
и планету Земљу чуваш
к'о очи у глави пазиш.

Кроз три века свашта би се
доживело и сазнало,
ал' како смо незасити,
можда би нам било мало.

КЊИГА ПУНА ЉУБАВИ

Над збирком изабраних и нових пјесама *Дивно је небо дечије* Радмиле Зорић

Има особа које цијели живот пишу пјесме, али их не објављују, или их почну објављивати у познијем животном добу. Међу ове друге, лако се може претпоставити, спада Радмила Зорић. Поред овог, стиче се још један важан утисак: да због љубави према дјеци није одабрала позив просвјетног радника коме је посветила цијели радни вијек (наставница је српског језика и књижевности), ко зна да ли би икада била пјесник! Срећом јест, рад с основцима за њу је увијек био инспиративан, и због природе посла, а и из љубави, пратила је стално збивања на књижевној сцени, унапређујући и осавремењавајући тако и рад рецитаторске секције, чему је била посвећена, па је била и у току савремене поезије за дјецу. Све то допринијело је да наш млади нараштај није остао ускраћен за топле, лепршаве, осунчане, искрене пјесме Радмиле Зорић, писане руком и срцем мајке и учитељице (да овдје употријебимо израз који највише воле ђаци и они који их уче).

Након четири објављене књиге стихова за дјецу (*Баиш је леп дечји свет*, *Бунило се мало а*, *Разиграна слова*, *Пусти ме да сањам*) ова пјесникиња, која воли књигу колико и дјецу и ту љубав преноси и на друге, посебно на младе, одлучила је да начини избор од педесетак пјесама и да им, сврстаним у циклусе насловљене по називима књига из којих су одабране, дода још неколико нових, необјављених пјесама и све то укоричи у књигу *Дивно је небо дечије*. Тако су најмлађи читаоци добили још један лијеп дар уз који им живот може бити ведрији.

Радмила Зорић воли осунчане и расцвјетале ливаде, олистале шумарке и разигране зечиће у њима, жубораве поточиће, ријечју – воли природу и радо о њој пјева. Ипак, највише воли дјецу, њихова насмијана лица и смијех који се у њиховој маштовитој игри расипа као бисерје по цвјетним алејама. А како истом љубављу грли слово, ријеч и књигу, она рецимо малом несташном слову а даје особине дјетета које стрпљиво учи да га што љепше напише, па се тако дјевојчице и дјечаци промећу у слова, а слова, ријечи и стихови попримају обличја дјеце, зачуђене пред свијетом који нам је дат да у њему живимо. И све се то – у њеним ритмичним, веселим, духовитим пјесмама, пуним радости која са стихова прелази и на читаоца, претапа у игру, најважније обиљежје срећног дјетињства.

Овој пјесникињи није страна ни породица. Напротив, она о њој осјећајно пише, дјецу смјешта у загрљаје мајке и оца, у бакино крило и дедину топлу руку и причу. Води их у друштво њихових вршњака и подсјећа да не забораве своју браћу и сестре.

Оренута је и у посљедње вријеме све актуелнијој теми – екологији. Позива на ненаметљив начин да чувамо околину, да је не загађујемо, да уживамо у љепотама природе.

Широк је спектар тема којима се бави Радмила Зорић и далеко би нас одвело кад бисмо пожељели да их само набројимо. Довољно је рећи да она о свему што пише пјесми несебично дарује своје срце, па тако и ова књига одише опијајућом љепотом љубави коју је пјесникиња уткала у стихове, а она – та непатворена љубав – из стихова прелази и на читаоца и кријепи његову душу, позивајући га тако да воли, јер вољети значи срећно живјети.

Можда је највећа вриједност поезије Р. Зорић у томе што свијет посматра дјечијим оком и о њему пјева из

душе дјетета. То што неке пјесме личе на оне које дјеца исписују у својим школским свескама, али су неупоредиво оствареније, треба прихватити као похвалну оцјену њене поезије.

Дода ли се свему да су ове пјесме, колико поучне, толико и духовите (навешћемо овдје само примјер баке која фејсбучи), да су веома ритмичне, а стихови музикални, не чуди што су изазов и композиторима који на њих компонују музику, у чему предњачи пјесникињин син Давид Зорић. Пјесма која је подарила наслов овој књизи веома лијепо је примљена и од публике и од жирија на Ђурђевданском фестивалу музике за дјецу у Бањој Луци, Давиду су припале похвале за композицију, а Радмили награда за најбољи текст.

Изабране пјесме из претходне четири збирке, једнако као и нове, што се објашњују на крају књиге, саме по себи овај избор препоручују младом читаоцу и друга му препорука не треба.

Бања Лука, 8.2.2020.

Ранко Павловић

САДРЖАЈ

Храм културе и знања	7
Уместо предговора.....	9
Књига.....	10

БАШ ЈЕ ЛЕП ДЕЧИЈИ СВЕТ

Деца су љубав највећа.....	13
Дечија планета.....	14
Важни су и мама и тата.....	15
Башта цветна.....	16
Мојим бившим ђацима.....	17
Ђаку, прваку!.....	18
Трчале су патике	19
У зоо врту.....	20
У цветном врту.....	21
Весела киша.....	22
Тужно сунце.....	23
Шашава кошава.....	24
Еколошка здравица.....	25
Здрава храна треба нама.....	26

БУНИЛО СЕ МАЛО А

Бунило се мало а	31
Вучко и Црвенкапица	32
Бака с фејсбука	34
Деда самац забацио мамац	35
Чему служи бака?.....	36
Шта је љубав	37
Седмица.....	38

Маскенбал	39
Кад си срећан	40
Кад си тужан	41
Кључић за дечије снове	42
Моћ цвећа	43
Сукоб међу речима.....	44
У срцу душа станује	45

РАЗИГРАНА СЛОВА

Бунило се слово б.....	49
Дивно је небо дечије.....	50
Ђ штити ћирилицу	51
Кад учионице ућуте	52
Фејзбуковци	53
Хиљаду и једно извињење.....	54
Чик погоди!.....	55
Џумбус прави слово џ.....	56
Шуме шуморе, о здрављу говоре.....	57

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

Пусти ме да сањам.....	61
Загризла нова песма мамац	62
Вања и Фића из вртића.....	63
Зашто му лако праштам све?	64
Помози ми, тата!.....	65
Заводник мачак.....	66
Занимљива игра	67
Баба Марта.....	69
Разиграно пролеће.....	70
Облак, цвеће и сунце.....	71

Селим се у земљу где кошаве нема.....	72
Ја највише волим воће.....	73
Душу хране благи дани	74
Не завиди	75
Не кради и не лажи!.....	76
Чувари традиције.....	77
Кажи мени, мили ђаче.....	78

ДИВНО ЈЕ НЕБО ДЕЧИЈЕ

Поносно је мало а.....	81
Чујте и почујте!.....	82
Чуј ме, чика министре!	83
Шта чекају роде.....	84
Учена маца	85
Ко ће када наглавачке	86
Са њима ми је к'о у рају.....	87
Заштитићу дете.....	88
Златасто лишће.....	89
Летња олуја.....	90
Да имамо три живота.....	92
Ода поврћу.....	91

<i>Ранко Павловић: Књига пуна љубави.....</i>	<i>93</i>
---	-----------

Радмила Зорић
ДИВНО ЈЕ НЕБО ДЕЧИЈЕ

*Избор песама из претходних објављених
збирки и нове песме*

Издавач:

Библиотека „Србољуб Митић“ Мало Црниће

За издавача:

Данијела Божичковић Радуловић

Рецензент и лектор:

Ранко Павловић, књижевник, Бања Лука

Коректура

Радмила Зорић
Валентина Златковић

Корице:

Слободанка Боба Тодоровић,
академски сликар, Београд

Илустрације:

Радмила Зорић

Обрада дечијих фотографија:

Никола Петковић

Технички уредници:

Слободан Голубовић
Давид Зорић

Штампа:

Штампарија **Свијагиновић**
Петровац на Млави
012/326-744

Тираж: 300 примерака

ИСБН: 978-86-87003-83-5

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-1

ЗОРИЋ, Радмила, 1948-

Дивно је небо дечије : избор песама из претходних збирки и нове песме / Радмила Зорић ; [илустрације Радмила Зорић]. - Мало Црниће : Библиотека "Србољуб Митић", 2020 (Петровац на Млави : Стојадиновић). - 100 стр. : илустр. ; 21 cm

Тираж 300. - Стр. 93-95: Књига пуна љубави / Ранко Павловић.

ISBN 978-86-87003-83-5

COBISS.SR-ID 17605897